

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๒๙

แก้ทางวิถวาน

ความหนาวทางภาคอีสานนี้ไม่เหมือนภาคกลางนะ เวลาหนาว หนาวจริงๆ ทาง
เชียงใหม่กับทางภาคนี้ความหนาวเห็นจะพอๆ กันเท่าที่ไปอยู่แล้ว ไปอยู่เชียงใหม่ก็
หนาวมากเหมือนกัน ทางภาคอีสานนี้ทั้งเฉียงเหนือทั้งตะวันออกเหมือนกันแหละความ
หนาวนะ แบบสู้อาเลยผ้าห่มมีก็ไม่เอา นั้นแหละที่ทนทุกข์ทรมาณมาก ทั้งๆ ที่มีผ้าห่ม
อยู่แต่ก็ไม่เอาไป มีเฉพาะผ้า ๓ ผืน คือ สบง จีวร สังฆาฏิและผ้าอาบน้ำเพียงเท่านั้น
เอามากกว่านั้นไม่ได้....หนัก

เที่ยวกรรมฐานไม่ได้ไปด้วยรถยนต์อะไร อาศัยเดินด้วยเท้า แต่ก่อนรถยนต์ก็ไม่
มี ทางถนนก็ไม่มี ทุกวันนี้มันกลายเป็นกรรมฐานจรดดาวเทียมไปแล้วแหละ ไปถึง
ไหนก็ไม่รู้ มันผิดกันคนละโลก ถ้าว่าหนาวก็หนาวจริงๆ คือหนาวไม่มีผ้าห่ม ให้
เฉพาะที่กล่าวเท่านั้น จีวรกับผ้าสังฆาฏิพับครึ่งแล้วห่ม ถ้าคืนไหนหนาวมากจริงๆ คืน
นั้นนอนไม่ได้เลยนะ หนาวถึงขนาดว่านอนไม่หลับ มีแทบทุกปีนั้นแหละเพราะไม่ได้เอา
ผ้าห่มไปนี่ ผ้าห่มจะใช้เฉพาะเวลาอยู่กับครูบาอาจารย์และกับเพื่อนฝูงภายในวัด
เท่านั้น เช่นเราอยู่หนองผือหรืออยู่ที่ไหนก็ตาม เวลาออกวิเวกต้องได้ทั้งหมด แม้ผ้าห่ม
มีอยู่แต่ใครจะไปเห็นว่าผ้าห่มวิเศษวิโสยิ่งกว่ามรรคผลนิพพานละ เพราะไปหาบำเพ็ญ
ธรรมนี้ นั่นละเรื่องมันนะ

เมื่อหาบำเพ็ญธรรมเพื่อมรรคผลนิพพาน และเห็นมรรคผลนิพพานว่าประเสริฐ
เลิศเลอยิ่งกว่าผ้าห่มแล้ว มันก็ต้องทิ้งผ้าห่มเพื่อสิ่งประเสริฐกว่านั้น ทุกข์ก็ยอมรับละ
ซี นั่นละมันรับกันตอนเข้าสู่แนวรบ ต้องขอภัย หน้าตาแขนขาเหล่านี้แตกหมด มัน
หนาวมากจนแตกหมด ริมฝีปากไม่มีเหลือเลย ตกกระหมด มันหนาวมากขนาดนั้น มุ้ง
เปียกทุกคืน พอตื่นเช้ามาก็เปียกเหมือนกับเราซัก เปียกขนาดนั้นเพราะน้ำค้างที่ตกลง
มามากตลอดทุกคืน

ที่อยู่เราทำเหมือนปะรำ เอาใบไม้มาวางทำเป็นร้าน เอาใบไม้วางข้างบนแล้วเอา
กลดแขวนข้างล่าง ถึงอย่างนั้นน้ำค้างคงพัดปลิวเข้ามามันถึงได้เปียกถึงขนาดนั้น เปียก
เหมือนกับเราซักผ้านั่นแล เปียกทุกคืน ทุกเช้าพอฉันเสร็จแล้วถึงจะเอาออกไปตาก
แดดได้ เพราะถ้าตากแต่เช้าแดดก็ยังไม่ มี ก็ต้องทิ้งไว้นั้นก่อน กางทิ้งไว้อย่างนั้น พอ
ฉันเสร็จแล้วก็เอามุ้งออกไปตากที่แดด ตากอย่างนั้นทุกวันๆ ถึงกระนั้นมันยังขึ้นราได้

รามันเหมือนกับเสือดาวนั้นแหละ ทั้ง ๆ ที่มุ่งสะอาดอยู่ที่ขึ้นรา เนื่องจากมันไม่ได้แห้งตามเวลาล้ำเวลาจึงขึ้นราจนได้

ส่วนตัวนี้ตกกระทวมด ผิวหน้าแตก เพราะมันหนาวมาก หนาวทุกวันทุกคืน จนกระทั่งหมดฤดูหนาว ก็สู้กันจนกระทั่งเวทีพังว้างนั้นเถอะนะ ไม่ได้ลงเวที สู้จนกระทั่งเวทีพังคือหมดฤดูหนาว เป็นอย่างนั้นทุกปี ๆ ไม่ใช่ปีหนึ่งปีเดียว ถ้าหน้าร้อนก็สู้ร้อน หน้าหนาวก็สู้หนาวอยู่อย่างนั้นตลอด จะมาห่วงใยแต่ในฤดูใบไม้ผลิที่สะดวกสบาย สถานที่อยู่อาหารการบริโภค อย่างนี้ก็เท่ากับว่าเราเห็นธรรมทั้งหลายไม่เป็นของอัครรรย์เท่านั้นซิ เมื่อเห็นธรรมทั้งหลายเป็นของอัครรรย์แล้ว ทุกข์ยากลำบากก็ไม่ถือเป็นของสำคัญมากยิ่งขึ้นกว่าสิ่งที่เราต้องการ

หนาวนี้สำคัญมาก พอตะวันบ่ายหน่อยต้องไปอาบน้ำแล้ว อาบน้ำก็ไม่ได้มันหนาวมาก ทั้ง ๆ ที่แต่ก่อนอายุยังหนุ่มน้อยนะ ไม่น่าจะหนาวมากอะไรเลย แต่มันก็หนาวขนาดนั้นแหละ อย่างทุกวันนี้ทำไม่ได้ ชักเลยนะ ชักเลยแหละ แต่ก่อนแม้หนาวมันก็หนาวแต่ผิว ๆ ไม่ถึงกับสะบัดเข้าข้างใน ถึงอย่างนั้นเรายังต้องได้อาบน้ำตั้งแต่วัน ๆ หลังปิดกวาดแล้วประมาณบ่าย ๓ โมงหรือ ๓ โมงกว่าเล็กน้อยก็ต้องไปอาบน้ำ ทำอย่างนั้นทุก ๆ วันในฤดูหนาว

ปิดกวาดลานวัดของผู้เฒ่าคนเดียวไม่ได้กว้างนัก ปิดกวาดบริเวณที่อยู่ ทางจงกรม ทางจงกรมมีหลายสาย คือ สายนั้นเวลาประมาณนั้นมื้อม สายนี้เวลาประมาณนั้นมื้อมอย่างนั้นนะ มันไม่ได้มื้อมตลอดวัน บางแห่งมันจะมื้อมตามเงาของต้นไม้ ฉะนั้นจึงต้องทำทางจงกรมไว้หลายแห่ง คือเวลานั้นทางสายนั้นมื้อมตอนกลางวันก็ไปเดินอยู่โน่น ทางสายนั้นมื้อมเวลานั้น ๆ ก็ไปเดินเวลานั้น กลางคืนก็ต้องหาที่โล่ง ๆ แจ้ง ๆ ที่ไม่มีมื้อมไฟ เพื่อให้โล่งมองลงพื้นก็ให้เห็นเพราะไม่มีไฟนี้ เทียนไขใครจะเอาไปหวาดไปไหวมันหนัก เอาไปเฉพาะจุดเวลาที่มีความจำเป็น ประมาณ ๓-๔ ห่อ ก็พอแล้ว นับว่ามากพอ ไม่ขีดไฟก็กล่องหรือ ๒ กล่องพอ เอามากกว่านั้นหนัก

เวลาเดินจงกรมในที่มืดแต่ให้มันมองเห็น สมมุติว่ามีงูผ่านกลางคืน มันจะมองเห็นผิดปกติมันจะเป็นเงาดำ ๆ เพราะเคยเจองูเสมอที่ทางเดินจงกรมตอนกลางคืน ไม่มีไฟ เราเดินไปเวลางูมันออกมาเราจะเห็นทั้ง ๆ ที่เดือนมีดนะ เพราะอากาศมันโล่งพอมองเห็น นี่สำหรับเดินจงกรมกลางคืน คือจะเดินกี่ชั่วโมงไม่มีกำหนด ถ้านักภาวนาไปหาคอกกำหนดเวลาล้ำเวลาอยู่แล้วมันก็ไม่ทันกับกิเลสซึ่งไม่มีเวลา กิเลสเหยียบอยู่บนหัวใจคนหัวใจสัตว์โลกมีกำหนดเวลาเมื่อไร ท่านจึงเรียกว่า อกาลิโก เช่นเดียวกันกับธรรม ธรรมก็ อกาลิโก หาเวลาล้ำเวลาไม่ได้

กิเลสที่เหยียบย่ำทำลายอยู่บนหัวใจสัตว์โลกก็ไม่มีเวล่ำเวลา ไม่มีคำว่าสั้นว่ายาว ถ้าวาทาก็ไม่สามารถจะคำนวณได้ว่ายาวเท่าไร มันเหมือนขอบด้ง เราไปวัดดูซิขอบด้ง เป็นอย่างไร ความยาวมันยาวไปถึงไหน ก็มันวนอยู่นี้ ขอบด้งเป็นวงกลม วัฏฏะแปลว่าอะไร แปลว่าเครื่องหมุน หมุนอยู่นี้เหมือนกัน มันก็หมุนกลมละซี วัฏจักรวัฏวนมันหมุน ที่นี้ก็เลยไม่ทราบว่ามันสั้นมันยาว ทางเดินของวัฏจักรวัฏจัตที่มีกิเลสอยู่บนหัวใจ นั้นพาให้หมุน ๆ ไม่ให้ออกนอกโลกไปได้

ก็เหมือนกับสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกโลกดึงดูดนั่นเอง มันก็อยู่ในนี้ออกไปไม่ได้ ถ้าอันไหนที่มันกระเด็นออกไปโน้น ออกไปอวกาศแล้วก็ไม่มีอะไรกดถ่วงมันได้ นี่เป็นข้อเทียบเคียง เพราะฉะนั้นที่บอกไว้ในหนังสืออวกาศของจิตของธรรมก็เทียบกันอย่างนี้เอง คือจิตถ้าอยู่ในความดึงดูดของธรรมชาตินี้แล้ว มันก็อยู่ในสามภพนี้แหละ เพราะเป็นสถานที่ดึงดูดจิตไม่ว่าจิตวิญญาณดวงใด ฟังให้ตื่นนะผู้มาฟัง นี่เทศน์ตั้งใจเทศน์จริง ๆ ไม่ได้เทศน์เล่น ๆ นะ

ทั้งสามโลกธาตุนี้เป็นที่อยู่ของสัตว์โลกที่มีธรรมชาตินี้เป็นเครื่องดึงดูด หรือเป็นเครื่องบังคับอยู่ตลอดหมดทุกดวงวิญญาณ เว้นเฉพาะวิญญาณของพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์เท่านั้นที่ไม่อยู่ในความดึงดูด วิญญาณนั้นออกอวกาศแล้วไม่เข้ามาอยู่ในวงดึงดูด เวลาจิตจะถอนตัวจากกิเลสความดึงดูดนี้ มันก็เหมือนกับวัตถุต่าง ๆ ที่จะให้ออกนอกโลกอันนี้นั่นแหละ

วิญญาณทุกดวง ๆ ไม่มีคำว่าว่างจากสิ่งเหล่านี้ที่จะไม่กดขี่ไม่มีเลย ต้องมี มีมาก มีน้อยต่างกัน คำว่ามีมากมีน้อยก็เพราะผู้ได้ทำการชำระมามากน้อยต่างกัน เจ้าของจะรู้ไม่รู้ จำได้ไม่ได้ก็ตาม คือการสร้างความดีนั้นแหละเป็นการชำระซักฟอกสิ่งที่หุ้มห่อจิตใจให้เบาบางลง ธรรมชาตินี้หุ้มห่อมากเท่าไรก็ยิ่งมีน้ำหนักมาก เป็นธรรมชาติที่กดถ่วงได้มาก ดังพระพุทธเจ้าท่านทรงเล็งญาณดูสัตว์โลก ท่านเล็งจริง ๆ ญาณคือความหยั่งทราบ หมายถึงความรู้ที่ละเอียดสุดหยั่งทราบตลอดทั่วถึง การเล็งญาณดูสัตว์โลกในบาลีท่านว่า ภพพาภพเพ วิโลกานํ ทรงเล็งตอนปัจฉิมยามว่า สัตว์โลกผู้ใดจะมีอุปนิสัยข้องตาข่ายแห่งญาณของพระองค์ และจะมีชีวิตไปไม่ยั้งยืนนาน ก็เสด็จไปโปรดคนนั้นก่อน นี่เรียกว่าผู้มีความเบาบาง

จิตของสัตว์โลกย่อมมีความหนาท่างกัน คนเราจึงมีหยาบมีละเอียดต่างกัน มีความดีหนักเบา มีความชั่วหนักเบาต่างกัน ท่านจึงไม่ให้ดูถูกเหยียดหยามวาสนาของกันและกัน อันนี้เป็นแต่เพียงร่างอันหนึ่งที่แสดงผลของกรรมของตัวเองออกมาเป็นครั้งเป็นคราว ระยะนี้ได้สวยผลเป็นอันนี้ออกมา เป็นคนเป็นสัตว์ชนิดต่าง ๆ เป็นไปตามวาระ ๆ หมดวาระนี้ก็เข้าสู่วาระนั้น ออกจากนี้ไปสู่วาระนั้น ตามอำนาจแห่งวิบากกรรมดี

ชั่วที่ทำมามากน้อยต่างกัน ถ้าจิตได้เคยชำระได้เคยอบรมมากก็ค่อยเบาบางๆ เบาบางมากขึ้นเพียงไรก็ย่นวิภววน คือการเกิดตายของตัวเองให้สั้นเข้ามาๆ เช่น จะเกิดอีกหมื่นชาติก็จะลดหมื่นชาติเข้ามาถึง ๙,๙๙๙ ชาติ ย่นลงมาเป็น ๙๘... ๙๗... ๙๖... เข้ามาเรื่อยๆ จนกระทั่งเข้าถึงความแน่นอน

ตั้งท่านแสดงไว้ผู้สำเร็จชั้นอริยมุณีแล้วตั้งแต่พระโสดาขึ้นไป นั่นเป็นขั้นแห่งความแน่นอนของภพชาติแล้ว คือย่นเข้ามาสู่กฎแห่งความแน่นอนแล้ว ที่นี้จะไม่เปลี่ยนเป็นอื่นไปได้ โสตะๆ แปลว่ากระแส ที่ว่าสำเร็จพระโสดาบันคือผ่านเข้ากระแสแห่งพระนิพพานหรือเข้าถึงกระแสพระนิพพานแล้ว และเข้าถึงความแน่นอนแล้ว จะเกิดอีกเพียง ๗ ชาติเป็นอย่างมาก คือ ผู้สำเร็จพระโสดาบันแล้วอย่างมากที่สุดการเกิดตายไม่เลย ๗ ชาติ

คนนั้นไม่ได้อยู่เฉยๆ เพราะสร้างความดีเรื่อยๆ ก็ย่นเข้ามาๆ ถึง ๓ ชาติเรียกว่า โกลังโกละ อย่างมากเกิดอีก ๓ ชาติ และย่นเข้ามาเป็นเอกพีซี เพียงชาติเดียว เช่นอย่างตายจากนี้แล้วกลับมาเกิดอีกชาติเดียวก็สำเร็จ นั่นอันหนึ่งนะ คำว่าเอกพีซีเป็นไปได้อสองอย่าง อย่างหนึ่งมาเกิดในชาตินี้สำเร็จพระโสดาแล้วก็ไปเป็นเอกพีซีในชาตินี้เลย เช่นพระอานนท์เป็นพระอริยบุคคลชั้นพระโสดาบัน แต่ท่านก็เป็นเอกพีซีของท่าน ได้รับทำนายจากพระพุทธเจ้าว่า อานนท์จะได้สำเร็จเป็นอรหันต์บุคคล เป็นผู้สิ้นกิเลสในวันสังคายยานั้นแล อีก ๓ เดือนหลังจากเรานิพพานไปแล้ว ท่านก็สำเร็จเป็นพระอรหันต์ในวันนั้นจริงๆ

นี่เราพูดถึงเรื่องความหนาบางแห่งอุปนิสัยของสัตว์โลก อุกมภูติตัณญาจำพวกที่เบาบางมากแล้ว เหมือนกับโรคชนิดนี้พร้อมที่จะรับยา พร้อมที่จะหาย เมื่อถูกยาแล้วจะหาย อุกมภูติตัณญาคือรู้ได้อย่างรวดเร็ว วิปจิตตัณญารองกันลงมา เทียบเหตุเทียบผลได้ สัตว์ได้ส่วนแล้วรู้ เนยยะต้องถูกลอกปอกเปิกไปอย่างนั้น หลายครั้งหลายหนไม่ลดละ ท้อถอยก็เข้าถึงเปลือก ออกจากเปลือกก็เข้าถึงกระพี้ ผ่านกระพี้ก็เข้าถึงแก่น สำเร็จเป็นต้นเส้าขึ้นมา ถากไม่หยุดไม่ถอย ตัดต้นโค่นรากออกมาแล้วก็ตัดพิน แล้วถากเข้าไป ไม่หยุดไม่ถอย จนกระทั่งถึงแก่นแล้วเอามาทำบ้านทำเรือนได้

เราก็เหมือนกันเป็นคนทั้งเปลือกคนทั้งกระพี้ทั้งรากแก้วรากฝอย เอามาถากมาถางหลายครั้งหลายหนมาชำระซักฟอกหลายครั้งหลายหน ก็ค่อยเป็นเนื้อเป็นหนังเป็นตัวเป็นตนเป็นสัตว์เป็นบุคคลขึ้นมา พอรู้บุญรู้บาป นั่นแหละที่เรียกว่าเนยยะ พอถากพอจุงไปได้ เนยยะๆ เป็นผู้ที่ควรแนะนำสั่งสอนได้ หลายครั้งหลายหน อย่างเราๆ ท่านๆ นี่เป็นประเภทที่ ๓ จัดอยู่ในเกณฑ์ที่เป็นประโยชน์ ไม่เสียชาติที่เกิดมาเป็นมนุษย์ไปเปล่าๆ

ประเภทที่ ๔ ไม่ได้เรื่องเลย คือปทปรมะ ถ้าเป็นคนไข้ก็ไม่มีทางหายมีแต่ตาย
 ถ่ายเดี่ยว ไม่สนใจกับอะไร ไม่สนใจกับหยูกกับยากับหมอ จะเข้าแต่ห้อง ไอ.ซี.ยู. อย่าง
 เดียวเท่านั้น ออกจากนั้นก็ไปเมรุไปป่าช้าหรือป่าไหนก็ไปแหละ มีเท่านั้นโรคอันนี้
 นี้ปทปรมะคือประเภทที่มีตบอดที่สุดไม่มีทางแก้ไขไม่เชื่อบุญเชื่อบาป แต่แล้วทำแต่
 บาปหาบแต่กรรมชั่วโดยถ่ายเดี่ยว ตายแล้วก็ลงนรกหลุมที่ไม่เชื่อว่ามีนรก เพราะนรก
 มิได้อยู่ใต้อำนาจของใครนี่

นี่เราคิดว่าอะไรเป็นวิญญูะเดี่ยวนี่ เราอย่าเข้าใจว่าต้นไม้ภูเขาดินฟ้าอากาศเป็น
 วิญญูะนะ หัวใจแต่ละดวงๆ นั้นแหละคือตัววิญญูะ ตัวหมุนคือใจนั้นแหละ มันมีธรรมชาติ
 อันหนึ่งพาให้หมุนอยู่ภายในใจแต่ละดวงๆ พวกกันจำเอา เพราะฉะนั้นธรรมชาติเครื่องหัก
 ห้ามกัจกร ท่านจึงสอนลงที่ตรงนั้น ตรงจุดที่มันหมุนนั้นแหละ ห้ามกัจกรไม่ให้หมุน
 ถึงมันจะหมุนเร็วก็ให้หมุนช้าลงด้วยการหักห้ามต้านทานกันให้ช้าลงๆ เหมือนกับเรา
 ขับรถ เหยียบเบรกให้มันช้าลงๆ เหยียบให้มันหยุดเสียทีเดียวก็ไม่ได้ คนเราไม่สามารถ
 ที่จะให้เป็นไปอย่างนั้น จะเอาให้ได้อย่างใจจริงๆ มันก็ไม่ได้ ต้องหักหลายครั้งหลาย
 หน ห้ามหลายครั้งหลายหน มันก็ช้าลงและหยุดเอง หยุดที่กมลที่หมุนคือใจนั้นแหละ

วิญญูะภายในจิตจะเป็นอะไรไปถ้าไม่ใช่ใจดวงเดี่ยวนี่เท่านั้น ท่านว่าวิญญูะจิตคือ
 หมุนอยู่ที่จิต อันนี้แหละเป็นวิญญูะ อันนี้แหละเป็นตัวหมุนเวียนเกิดตายๆ ทั้งเป็นความ
 กระทบกระเทือนแก่ผู้เป็นเจ้าของ คือต้องได้รับความทุกข์ความลำบากจากความ
 หมุนเวียน เจ้าของต้องเป็นผู้ได้รับความกระทบกระเทือนโดยตลอด เพราะฉะนั้นอันนี้
 จึงเป็นตัวกัจกรวิญญูะวิญญูะจิต นอกนั้นเขาไม่ได้ว่าเขาเป็น ดุชิตินฟ้าอากาศเขาว่าเขา
 เป็นอะไร น้ำเขาว่าเขาเป็นทุกข์ใหม่ เขาเป็นกัจกรใหม่ ลม ไฟ ดินมีอันไหนบ้างที่เขา
 มาบ่นมาฟ้องร้องพวกเราว่าเป็นทุกข์ลำบาก ดินว่าข้าไม่สบายเลย น้ำก็มาอีกแหละ ไม้
 ข้าก็ไม่สบายเลยมีแต่คนตักกินกันอยู่ตลอดเวลา กินแล้วยังไม่แล้วตัวข้าก็เกียดถ่ายใส่เลย
 ก็มี ข้าโมโหจัง อย่างนี้ไม่เห็นมีไม่เห็นอันใดมาว่า สุดท้ายความชั่วความทุกข์เสียหายก็
 คือคนนั้นแหละ คนไปถ่ายใส่ น้ำ โทษก็มาหาคนนี่เสีย น้ำไม่เป็นอะไร วิญญูะจึงไม่ได้อยู่
 กับน้ำกับดินกับลมกับไฟ นี่ยกตัวอย่างมาเพียงเท่านี้ ว่าเขาเป็นทุกข์เดือดร้อนมาร้อง
 ทุกข์เราอย่างนั้นอย่างนี้ ไม่มี ไม่ว่าธาตุใด

มนุษย์นี่ละสำคัญมาก มันคร่ำมันครวญมันยุ่งวุ่นวายอยู่ตลอดเวลา ออกจากนั้นก็
 ระบายความทุกข์ความทรมานของตัวสู่คนนั้นฟังสู่คนนี่ฟัง ปากไม่อยู่เป็นปกติ เพื่อเป็น
 การระบายทุกข์สู่กันฟัง ความจริงมันไม่ได้ระบายทุกข์นอกจากเพิ่มทุกข์เท่านั้น มันหาก
 เป็นความสำคัญของใจเอง ว่าได้ระบายทุกข์สู่กันฟังแล้วก็โล่งไปนิดหนึ่ง นี่แลตัวกัจกร
 มันคือตัวนี้เอง เวลาสอนพระพุทธเจ้าก็สอนลงจุดนี้ จุดที่กำลังหมุนนี้ให้เบาลง เพื่อตัว

จักรนี้เบาลงอ่อนลง ๆ ซ้ำลง ๆ จนกระทั่งหยุดก็ ๆ ก็หมดทุกซ์ ถ้าหยุดหมุนแล้วก็หมดทุกซ์ ดังท่านพูดว่า ทุกซ์ นตฺถิ อชาติสฺส เมื่อไม่เกิดทุกซ์ก็ไม่มี ไม่เกิดด้วยเหตุผลโลกอันนี้เอง ไม่ใช่อันใดที่จะมาห้ามไม่ให้เกิด ธรรมะที่ว่านี้แลห้าม เป็นตัวห้ามกงจักรไม่ให้เกิด

จิตวิญญาณของเราแต่ละคน ๆ เราไม่ทราบกลไกของมันได้ เราเป็นเจ้าของแต่เราไม่ทราบ จึงไม่รู้วิธีปฏิบัติต่อตัวเอง มันจึงมีผิด ๆ พลาด ๆ ส่วนมากมีผิด ๆ พลาด ๆ มากกว่าถูก คนเราจึงมีความทุกข์มากกว่าความสุข เพราะจิตวุ่นอยู่ตลอดเวลาเนื่องจากธรรมชาติที่พาหมุนนี้มันคล้องตัวของมัน ตัวพาให้เราได้รับความทุกข์นี้มันคล้องตัวของมัน ไม่มีคำว่าขัด ๆ ข้อง ๆ เลย แต่สิ่งที่จะพาให้เราได้รับความสุขนี้ยังไม่คล้องตัว คือการบำเพ็ญความดี ต้องบังคับขับไล่กันเข้าไปเต็มกำลัง กิเลสถึงจะเปิดทางให้บำเพ็ญบ้าง บางที่ยังสู้มันไม่ได้ มันบังคับให้เถลไถลไปทางอื่นเสียจนได้ เช่นคิดจะเข้าวัดเข้าวา มันก็บังคับให้เถลไถลไปกินเหล้าเมายาสูบฝิ่นกัญชาไปเสียอย่างนี้ จะเข้าทางจงกรมภาวนาหรือนั่งภาวนาบ้าง หมอนก็เกลี้ยกล่อมกินเจียบ แน่ะ มันเป็นเสียอย่างนั้นนะ พวกเราชาวพุทธส่วนมากมันมีแต่หมอนเอาไปกินเจียบ หลับครอก ๆ มันเอาไปกินเสียอย่างนั้นจนได้ เพราะการกล่อมสัตว์โลกด้วยคาถาดังกล่าวมา มันคล้องตัวของมันมากมองไม่เห็น คือคิดไม่เห็นกลมายาของมัน

นี่เวลาอันนี้คล้องตัวเป็นอย่างนั้นนะ กระดิกตัวไม่ได้ กระดิกเป็นวิฎฐะหมดหมุนหมด เป็นเรื่องของกิเลสเอาไปกิน ๆ หมด เรียนให้ทันมันซิ ทันเรื่องกลมายาของจิตของธรรมชาตินี้ จะไม่มีอะไรเหนือธรรมพระพุทธเจ้า และไม่มีอะไรเหนือธรรมภาคปฏิบัติจิตตภาวนาที่จะต้องรู้กันนี้ไปได้ เป็นข้อยืนยันกับตัวเองได้เลย แล้วยอมรับพระพุทธเจ้ากราบราบเลยว่ อ้อ พระพุทธเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์จริงเพราะเหตุนี้ เพราะเหตุใดก็เจ้าของเห็นอยู่นี่รู่อยู่นี่ เจ้าของบริสุทธิ์อยู่นี่ เจ้าของค้ำเจ้าของไม่ได้ ยอมรับเจ้าของก็ต้องยอมรับพระพุทธเจ้าผู้สอนละชื่อว่า เป็นผู้บริสุทธิ์มาก่อนแล้ว นั้น

นี่เรียกว่าวิฎฐิต นี้พูดให้ท่านทั้งหลายฟังว่า การเกิดแก่เจ็บตายมานี้ไม่ใช่เป็นเรื่องที่ปราศจากเหตุผล มีมาด้วยเหตุด้วยผลของมันเอง ใครจะไปปฏิเสธกันแบบหลับหูหลับตาถ้าไม่ใช่บ้า แบบว่าตายแล้วสูญ เอาอะไรมาสูญ เอาเหตุผลมาจับกันซิ เอาอะไรมาสูญ โลกนี้เป็นโลกสูญหรือ มันโลกเกิดตายโลกหมุนเวียนต่างหาก ไม่ใช่โลกสูญนี้ เห็นไหมมันหมุนอยู่นี่ เกิดแล้วตาย ตายแล้วเกิด มันหมุนเกิดตาย ๆ อยู่นี่มันสูญที่ไหน อย่างเรามาจากกรุงเทพฯ มานี้ มันหมุนมานี้ เห็นไหมละ แล้วหมุนไปไหนมาไหนกลับบ้านกลับเรือน นี่โลกอันนี้เรียกโลกหมุน ไม่ใช่โลกสูญนะ จิตวิญญาณจะสูญไปไหนก็หมุนของมันอยู่อย่างนั้นตามสิ่งที่พาให้หมุนซึ่งมีอยู่ภายในนั่นเอง

คำว่าเกิดนั้นเราหมายถึงสิ่งที่จิตของเราไปอาศัยต่างหากนะ ตัวจิตจริงๆ แล้วไม่มีคำว่าเกิดว่าตาย คำว่า เกิดว่าตายเอามาจากสิ่งที่จิตไปถือกำเนิด ไปอาศัยไปพึ่งพิง เช่นมาเกิดมาถือเอากำเนิดมนุษย์นี้ก็ธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ ผสมกัน จิตมาถือปฏิสนธิ เป็นเจ้าของก็เรียกว่าเกิด พออันนี้สลายจากส่วนผสมลงไปก็ว่าตาย ส่วนจิตไม่ได้ตาย ทั้งเข้ามาถือกำเนิดทั้งออกไป ไม่ได้ตาย ไม่ได้ฉิบหาย เพราะฉะนั้นจิตดวงนี้จึงไม่สูญ และไม่มีเหตุผลใดมาลบล้างให้จิตนี้สูญไปได้เลย

ถ้าเราอยากจะทำปฏิบัติตามธรรมที่ท่านสอนไว้วันนี้ จะหลับตาเชื่อกิเลสว่าตายแล้วสูญๆ อยู่ทำไม ความไม่สูญของจิตเป็นอย่างนี้ โดยมีเหตุมีผลของมันอย่างเต็มตัว เพราะเหตุไร ก็เพราะ อวิชชาปุจจา สงขารรา ในภาคปฏิบัติเห็นชัดๆ อยู่นี้ โอ้ ตัวนี้ตัวพาให้เกิดพาให้หมุน ก็ตัวนี้เองพาให้เกิดและพาให้หมุน ดีชั่วคืออะไร คือวิบากกรรม วิบากกรรมคืออะไร การทำชั่วก็เป็นผลทางไม่ดีขึ้นมา การทำดีเป็นผลดีขึ้นมา เช่น การทำบุญเป็นผลดีขึ้นมา เป็นผลที่พึงหวัง การทำชั่วเป็นผลที่ไม่พึงหวัง แต่เมื่อทำเหตุมันต้องเกิดผลขึ้นมาจนได้ นี่มันมีเหตุผลบังคับกันอยู่อย่างนี้ ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ปราศจากเหตุผลนี้ การเกิดการหมุนเวียนนี้เป็นธรรมชาติของเหตุผลอันหนึ่งแห่งวัฏจักรที่มาจากสมุทัย สมุทัยเป็นตัวเหตุให้สัตว์ทั้งหลายเกิด

พระพุทธเจ้าสอนไว้ชัดเจนขนาดไหน โอ้เราหลับตาฟังหลับตาปฏิเสธว่าตายแล้วสูญๆ เพราะฉะนั้นมันถึงได้จมอยู่ตลอดเวลา ทั้งๆ ที่เจ้าของว่าตายแล้วสูญๆ นั้นเอง แต่แล้วมันไม่สูญนั้นซิ มันถึงได้เสวยทุกข์ไปตามความมืดบอดของตน หลักธรรมชาติที่พาให้เกิดทุกข์แก่สัตว์อยู่นี้ไม่ว่าเกิดภพใดชาติใด ส่วนมากคนที่ปฏิเสธว่าตายแล้วสูญนี้ไม่ทำความดี เพราะทำแล้วก็ไม่ได้ต้องสูญเปล่าไปตามๆ กัน บาปก็ไม่มี บุญก็ไม่มี มันจะลบล้างไปหมดทั้งๆ ที่ไม่จริง ขึ้นชื่อว่ากิเลสแล้วมันต้องหลับตาพูดแบบไม่ละอายความจริงเลยแหละ กิเลสนี้ต้องไม่มีเหตุมีผล ต้องหลับตาพูดหลับตาดันเดาตะไปเลย ฟังก็ปิดหูฟัง ดูกี่หลับตาดู ลัทธินิสัยของกิเลสเป็นอย่างนั้น ไม่ได้เหมือนธรรม ธรรมต้องลืมตาดู ต้องกางหูฟัง เพื่อเอาเหตุเอาผลจากการสัมผัสสัมพันธ์สิ่งต่างๆ เข้ามาประกอบกัน เป็นเหตุผลมาโดยลำดับลำดับ จนกระทั่งปรากฏชัดขึ้นในหัวใจเป็น ปัจจัตต ๗ เรื่องของธรรมกับกิเลสต่างกันอย่างนี้แล

นี่แลคำว่าตายสูญจึงหาเหตุผลไม่ได้ เหตุผลจากคำว่าตายแล้วสูญนั้นมันไม่มี มีแต่ตายแล้วเกิดหมุนไปหมุนมา เพราะอันนั้นพาให้เกิด แน่ะ ต้นเหตุมีบอกแล้ว อวิชชาปุจจา สงขารรา เป็นต้น นี่ตัวพาให้เกิด แล้วที่นี้ตัวพาให้ดีให้ชั่วคืออะไร ก็คือการทำชั่วด้วยอำนาจของกิเลสนั้นละพาให้ทำชั่ว ทำชั่วแล้วเป็นผลชั่วขึ้นมา เช่น ไปตกรอก

หมกไหม้เป็นสัตว์เดรัจฉาน ได้รับบาปกรรมมหันตทุกข์ เหล่านี้ล้วนแต่สิ่งที่ชั่วพาให้ เป็น เป็นผลของความชั่วที่ทำมาแล้วนั่นเอง

การทำดีนี่ก็เป็นฝ่ายธรรมที่แทรกอยู่ในจิตดวงเดียวกันนั้น มันไม่มีแต่ความ ชั่วอย่างเดียวนะ ความดีก็ยังมีอยู่ในนั้น ความดีก็มีพลังที่จะผลักดันจิตใจของคนให้ทำ ดีได้ เมื่อทำดีแล้วผลดีก็ต้องมีดี เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงมีเกิดสูง ๆ ต่ำ ๆ ลุ่ม ๆ ดอน ๆ มีสุขมี ทุกข์สลับกันไปอย่างนั้นละ เวลาความดีกำลังยังไม่พอก็ต้องเสวยสุขเสวยทุกข์สลับกันไป ๆ เวลาอำนาจแห่งความดีมีมากขึ้น ๆ เพราะการสร้างอยู่เสมอแล้วจิตใจค่อยเบา บางลง ๆ ความสุขค่อยมีมากขึ้น ๆ

คำว่าบางลงหมายถึงว่าความชั่วจางไป ๆ เหมือนอย่างเมฆกำบังพระอาทิตย์จาง ไป ๆ แสงพระอาทิตย์ก็สว่างจ้าออกมาเรื่อย ๆ ทั้ง ๆ ที่แต่ก่อนแสงพระอาทิตย์ก็สว่างจ้า ของมันอยู่นั่นแล แต่ถูกปิดบังไว้เสียด้วยเมฆด้วยหมอกอันมืดทึบก็มองไม่เห็น พอเมฆ จางออกไป ๆ ก็มองเห็นพระอาทิตย์ได้ชัดไปโดยลำดับ จนกระทั่งไม่มีเมฆหมอกแล้วก็ สว่างจ้าไปหมดเลย โลภวิหิงสา รุ้งแจ้งทั้งโลกนอกโลกใน และ นตฺถิ ปญญาสมา อาภา แสงสว่างเสมอด้วยปัญญาไม่มี นี่เพราะธรรมชาติอันนี้กำลังแล้ว ค่อยกำจัดเมฆหมอก คือตัวกิเลสที่ปิดบังนี้จางออกไป ๆ บางลงไป ๆ โดยลำดับ ๆ ก็มองเห็นอย่างชัดเจน

นี่แลสาเหตุที่ทำให้เราเห็นได้ชัดเจนว่าการเกิด เกิดเพราะอะไร เกิดไปทางชั่ว เพราะอะไร เกิดไปทางดีเพราะอะไร ดังที่บอกอยู่นี้ เกิดทางดีเพราะการทำดีและพาไป สูงเรื่อย ๆ ที่นี้ความดีมากเข้า ๆ ก็เลยกลายเป็นว่าผู้นี้มีอุปนิสัย ผู้นั้นแน่นอนแล้ว เป็นผู้ มีอุปนิสัยสามารถที่จะบรรลุธรรมในไม่ช้านี้ ถึงขั้นแน่นอนแล้ว พระญาณของ พระพุทธเจ้า ภูพุกาภูเพ วิโลกานํ ทรงเล็งดูสัตว์โลกในปัจจุบันยามก็เห็นชัดเจน นี้พูด ถึงอุปนิสัยที่บางเข้า ๆ เมื่ออุปนิสัยบางเข้า ๆ คติของผู้นั้นแน่นอนว่าจะพ้นจากความเกิด ตาย จะพ้นจากความทุกข์ เพราะทุกข์กับเกิดตายนี้มาด้วยกัน พอคำว่าเกิดไม่มีแล้วคำ ว่าตายก็ไม่มี ทุกข์ก็ไม่มี ท่านจึงย้าลงไปว่า ทุกข์ นตฺถิ อชาตสฺส ทุกข์ย่อมไม่มีแก่ผู้ไม่ เกิด ผู้ไม่เกิดย่อมไม่มีทุกข์ หมตทุกข์โดยประการทั้งปวง

พอถึงขั้นที่จะเป็นไปได้แล้วก็อำนาจของธรรมแลที่นี้ เพราะอำนาจของกิเลส อำนาจของธรรม เวลาที่กำลังแล้วจะแสดงฤทธาศักดานุภาพของตนเช่นเดียวกัน ในขณะที่กิเลสมีอำนาจอยู่บนหัวใจเราจะเป็นเหมือนฟุตบอลที่เดียว ถูกมันเตะกลิ้งไป กลิ้งมา กลิ้งออกไปแล้วเตะเข้ามา กลิ้งออกไปโน้นแล้วเตะเข้ามา ถูกเตะพลิกไปพลิกมา กลิ้งไปกลิ้งมาอยู่อย่างนั้น จะออกไปไหนก็ออกไม่ได้ ไปทางโน้นก็ถูกฝ่าเท้า ๆ กลิ้งไป กลิ้งมาอยู่อย่างนั้น จิตดวงนี้จึงเหมือนฟุตบอล กิเลสมีหลายประเภท จิตจึงถูกเตะกลิ้ง ไปทางโน้นเตะกลิ้งไปทางนี้ นี้เวลากิเลสมีอำนาจเป็นอย่างนี้ จำเอาไว้นะ

ที่นี้พอการสร้างความดีให้มากมุน สร้างเข้าไปๆ ก็ค่อยล้มลุกคลุกคลาน ต่อไปล้มแล้วก็ลุกขึ้นได้ง่ายๆ แล้วไม่ค่อยล้มด้วยไม่ค่อยคลานด้วย ฟังซิ พอมีกำลังแล้วล้มก็ไม่ค่อยล้มบ่อยนัก คลานก็ไม่ค่อยคลานบ่อยนัก จะค่อยตั้งตัวขึ้นเรื่อย ๆ สติสตั้งก็ค่อยดีขึ้น ๆ ค่อยติดค่อยต่อสืบเนื่องกันเป็นลำดับลำดับ นี่คือการดีสร้างตัวเองสร้างอย่างนี้ที่นี้พอถึงขั้นนี้แล้วสติปัญญาเริ่มคล่องตัว คล่องตัวโดยลำดับ และก้าวขั้นสู่ขั้นภาวนามยปัญญา นั้นเป็นขั้นที่หัวใจนี้เป็นโรงงานแห่งการสร้างธรรมขึ้นมาแล้ว แทนที่จะเป็นโรงงานสร้างกิเลสเหมือนแต่ก่อน ใจดวงนี้พลิกเป็นโรงงานสร้างธรรมะ คือ สติปัญญา ศรัทธา ความเพียรขึ้นมา เพื่อสังหารกิเลสในขณะที่เดียวกันแล้ว และเริ่มหมุนตัวฆ่ากิเลสโดยลำดับ

พอถึงขั้นนี้แล้วอยู่ไหนก็อยู่ ไม่ว่าจะยืนจะเดินจะนั่งจะนอน ธรรมชาตินี้จะหมุนตัวเป็นธรรมจักร เพื่อสังหารกิเลสโดยไม่หยุดหย่อนอ่อนข้อเหมือนแต่ก่อน และเพิ่มกำลังและคล่องตัวขึ้นโดยลำดับ จนกระทั่งกิเลสไม่มีเหลือภายในจิตใจ ถูกตบธรรมนี้แผดเผาแตกกระจาย นี่ละที่ว่าศัพท์ของพระพุทธเจ้าที่ว่าตรัสรู้ธรรม ถ้าเป็นศัพท์ของสาวกก็ว่าบรรลุธรรม ความจริงก็คือสังหารภพชาติออกจากใจโดยสิ้นเชิงนั่นแล

พอถึงขั้นนี้แล้วท่านก็ไม่ได้บอกว่าตายแล้วสูญนี่ ฟังซิ ท่านบริสุทธิ์แล้ว พอจากนี้ก็นิพพานแล้ว คำว่านิพพานๆ แปลว่าอะไร ก็แปลว่าดับหมด ขึ้นชื่อว่าสิ่งที่เคยเป็นเข้าศึกต่อจิตใจดวงนี้มาก่อนไม่มีอะไรเหลือเลย จึงว่าปรินิพพาน แปลว่าดับรอบ อะไรจะมาทางด้านไหนๆ ดับ มันรอบหมดแล้ว ปริคือดับรอบ แล้วคำว่าตายแล้วสูญก็ไม่มีเอาเหตุผลมาจากไหน นอกจากเชื่อกิเลสถูกกิเลสตัดต้นมานานสักเท่าไรแล้วเท่านั้น จึงไม่มีข้อแก้ตัวของกิเลสที่เคยหลอกลวงสัตว์โลกว่าตายแล้วสูญ ใครที่อยากโดนมหันตทุกข์เพราะกิเลสตัดสันดานก็เชื่อมั่นว่าตายแล้วสูญ แต่อย่าลืมนะถ้าสูญทำไมโดนมหันตทุกข์ก็แล้วกัน

ว่าบาปไม่มีบุญไม่มี แล้วใครเสวยบาปอยู่เวลานี้ และโลกอันนี้ได้ว่างจากการสร้างความชั่วสร้างบาปกันแล้วหรือ บาปถึงจะไม่มีเผาโลก เราดูซิเดินไปที่ไหน เราเห็นแต่การทำชั่วเป็นส่วนมาก ไม่ค่อยจะเห็นทำดีกัน แล้วเหตุใดคำว่าบาปว่าความทุกข์จะว่างไปจากโลก เมื่อการทำความชั่วของสัตว์โลกมีอยู่สืบต่อกันโดยลำดับลำดับ ทั้งหญิงทั้งชายทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ทำอยู่อย่างนั้น ทำไมผลจะเป็นโมฆะไป ถ้าไม่ใช่หลับตาพูด แล้วผู้นั้นยังจะจมไปมากยิ่งขึ้นถ้ายังไม่รู้สึกตัวกลัวบาปกัน และไม่กลับใจเข้ามาสู่หลักธรรมชาติแห่งความจริงแล้วจะไม่เห็นความจริง จะโดนแต่ความจอมปลอมจากกิเลสอยู่รำไปนั่นแล

ที่ว่านรกมี ไม่มีจริง ก็ความฉกความลักปล้นสะดมทำอยู่ทั้งวันทั้งคืนยืนเดินนั่งนอนและทุกหอย่อมหล้า เมื่อเป็นเช่นนี้ตระวางจะร้างได้อย่างไร จะต้องมียู่อุตลอดไปเพื่อชังพวกเปรตพวกผีสัตว์นรกมนุษย์เราแน่ นรกก็เหมือนกันเคยมีมาแต่ครั้งไหนๆ พระพุทธเจ้าพระองค์ใดท่านตรัสก็บอกว่านรกมี ยอมรับกันตลอดมาก็เพราะธรรมชาตินี้มีมาตั้งแต่เดิมอยู่แล้วนั่นแหละ ใครไปลบล้างมันได้เมื่อไร ลมปากของคนตาบอดไปลบล้างได้หรือ ถ้าหากว่าลมปากของคนตาบอดลบล้างนรกได้แล้ว ลมปากของพระพุทธเจ้าจึงเป็นลมปากที่มีพิษสงมากครอบโลกธาตุสำหรับกิเลสทั้งหลาย พระองค์เป่าพุดเดียวนี้เสร็จหมดบรรดาภิเลสบนหัวใจสัตว์ สัตว์ทั้งหลายจะบรรลู่เป็นอรหันต์กันหมดทั้งไตรภพ โดยไม่ต้องทำการแก้ไขถอดถอนให้ลำบาก การทำบุญให้ทานก็ไม่จำเป็น แต่นี่มันเป็นไปได้ จะนั่นจึงอย่ากล้าหาญไปลบล้างนรกให้ฉิบหาย ถ้าไม่อยากจมทั้งเป็นนะ

ถ้าเป็นหลวงตาบัวแล้วเอาหมด จะสอนว่า เอ้า ท่านทั้งหลายจงนอนสบายๆ อย่าต้องตื่นนะ ไม่ต้องกินก็ได้ นอนตลอดคืนแล้วเราจะเป่านรกให้จมไปหมด พิณฉิบหายไปหมดไม่ให้มีเหลือเลย นรกขุมไหนเอ้าเป่าให้มันแตกหมด พุง เดี่ยวเสร็จ ให้นรกแตกหมด เอ้า นอนซีย่าลุกขึ้นนะ ไม่ต้องกินละข้าวนี้ว่างั้นเลยนะ แต่นี่มันทำไม่ได้ ต้องยอมรับความจริง และเชื่อสวาทาธรรมของพระพุทธเจ้า ตามแบบฉบับของลูกศิษย์ที่มีครูพร้าสอน จะไม่เดือดร้อนภายหลัง

นรกก็ดีสวรรค์ก็ดีเป็นสถานที่ทั้งดีทั้งชั่วที่มีมาแล้วแต่ดั้งเดิม พระพุทธเจ้าองค์ไหนๆ มาตรัสรู้ก็มาเห็นอย่างเดียวกัน เป็นแต่เพียงว่าผู้ไม่เห็นสิ่งที่มีอยู่นั้นก็ว่าสิ่งนั้นไม่มีเท่านั้นเอง ฟังให้ดีนะ เวลาไปเห็น อ้อๆ ทันทิเลย ขึ้นอ้อเลยเทียว พอไปเจอเข้า ก็เหมือนหนามปักเท้าหรือยกเท้าเรานั้นแหละ เดินไปหยกๆ ก็เห็นแต่ความเตียนโล่งนึกว่าไม่มีอะไร เดินไปไม่สำรวจไม่ระวัง แล้วก็ไปเหยียบหนามเข้า ใครเล่าเป็นทุกข์ คนที่เห็นหนามแล้วหลีกเลี่ยงเสียไม่เหยียบหนาม ก็ไม่เป็นทุกข์เพราะเหยียบหนามนี้ ก็ผู้ประมาทไม่สำรวจไปเหยียบหนามเข้านั้นแลผู้โดนทุกข์นะ

ที่นี้หนามขึ้นอยู่กับความสำคัญว่าที่นี้เตียนโล่งไม่มีอะไรโหมละ ถ้ามันขึ้นอยู่กับความสำคัญของเรา แล้วหนามก็ไม่ควรปักเท้าเราใช้ไหม แต่นี่มันไม่ขึ้นอยู่กับความสำคัญว่าหนามไม่มี มันโล่งไปหมด มันขึ้นอยู่กับความมีอยู่ของมันต่างหาก เพราะฉะนั้นเวลาก้าวเข้าไปเหยียบปั๊บมันจึงปักปั๊บเลย นั่นความผิดมันอยู่ตรงไหนที่นี้ผิดอยู่ที่หนามหรือผิดอยู่ที่เรา ถ้ายอมรับกันตามเหตุผลแล้วก็อยู่ที่เรานี้ เรามันเชื่อเองเราประมาทเองจึงไปเหยียบหนาม หนามมันก็ปักเอาละซิ

นรกก็เหมือนกัน เราจะไปดับนรกได้ยังไง ก็ต้องดับความชั่วที่จะพาไปนรกนั้นซินรกไม่ใช่สิ่งที่ไปดับได้ทำลายได้ ถ้าหากว่าดับหรือทำลายนรกได้แล้ว พระพุทธเจ้า

ทุก ๆ พระองค์จะทำลายนรกแหลกไปหมดแล้ว ใครจะมีความเมตตามากยิ่งกว่า พระพุทธเจ้าไม่มีเลยในโลกนี้

นี่เราพูดเรื่องจิตวิญญาณเลยไปใหญ่ นะ นรก สวรรค์ พรหมโลก เหล่านี้มีนะ สวรรค์ก็ตั้งแต่จาดุม ๆ เรื่อย ๆ ถึงปรนิมมิตวสวัตตี รวม ๖ ชั้น นี่จอมปราษฎ์ผู้ฉลาด โลกวิทู เป็นผู้รู้จริงเห็นจริง ได้บัญญัติไว้แสดงไว้สอนสัตว์โลกนะ ไม่ใช่คนตาบอดหูหนวกสอนธรรม คำสอนนี้เป็นคำสั่งสอนของศาสดาองค์เอก ไม่ใช่ของศาสดาหูหนวกตาบอดหูป่าตาเถื่อนแสดงไว้ จำให้ดี แล้วออกจากรั้วพรหมโลก ๑๖ ชั้นเรื่อยขึ้นไป ไปถึงโน้นแล้วก็มีแยกออกไปอีกเป็นสุทธาวาส ๕ ชั้น

สุทธาวาส ๕ ชั้นคืออะไร คำว่าสุทธาวาสหมายถึง สถานที่อยู่ของผู้บริสุทธิ์ ถ้าเราแปลตามศัพท์นะ คือท่านเหล่านี้บริสุทธิ์ผุดผ่องกับชั้นที่กล่าวมาเหล่านั้น เพราะ ๕ ชั้นนี้เป็นที่อยู่ของผู้ไม่กลับมาเกิดในแดนใด ๆ อีกแล้ว ผู้แน่นอนที่จะพ้นจากโลกแล้ว ได้แก่ ชั้นพระอนาคามี จะไปสุทธาวาส ๕ ชั้นนี้ ตั้งแต่พระอนาคามีที่บรรลुरुธรรมได้ระดับ ถ้าหากเราพูดกันแบบโลกก็เรียกว่าได้ระดับที่สอบได้ เช่น ๕๐% เมื่อตกลงกันหรือมีกฎเกณฑ์ว่า ๕๐% ให้ถือว่าสอบได้ พระอนาคามีเบื้องต้นก็คือได้ ๕๐% แล้วเข้ามา ระดับนี้ อวิหา ชั้นนี้ชั้นที่ ๒ ก้าวขึ้นไป อดตปภา สุทัสสา สุทัสสี อภินิฐฐา เป็นชั้นที่ ๕ ใน ๕ ชั้นนี้ เป็นชั้นที่อยู่ของผู้จะก้าวต่อไปไม่ถอยกลับลงมาอีกเลย ท่านจึงเรียกว่าสุทธาวาส เป็นที่อยู่ของท่านผู้บริสุทธิ์ คือจะพ้นจากทุกข์โดยถ่ายเดียว เป็นแต่เพียงว่าช้าหรือเร็วต่างกัน จะค่อยขยับขึ้นไปเรื่อย ๆ เป็นหลักธรรมชาติอัตโนมัติของจิตดวงนี้ ซึ่งท่านผู้ผ่านพ้นไปแล้วรู้จักจิตใจด้วยกัน

จิตดวงนี้เมื่อตายไปแล้วด้วยชั้นพระอนาคามีนี้จะไม่ย้อนลงมาอีกเลย ไม่ย้อนมาหากพบหาวิภูฏะคือ ความเกิดแก่เจ็บตายอีกเลย จะก้าวขึ้นไปเรื่อย ๆ ตัวของเรานี้ เหมือนกับว่าบ่มอินทรีย์ของตัวเองไปโดยหลักธรรมชาติ ค่อยแก่ไป ๆ แล้วหมุนขึ้น ๆ เรื่อย ๆ แก่ไปเรื่อย ๆ เป็นอัตโนมัติ นี่ละที่ว่าอนาคามีคือเป็นจิตอัตโนมัติแล้ว ถ้ายังมีชีวิตอยู่ยังไม่ตาย ท่านก็ยังได้อบรมท่านเร่งท่านเข้าไป เร็วเข้าไปเรื่อย ๆ และอาจจะบรรลुरुหัตผลในชาตินี้ก็ได้ แต่นี่เราหมายถึงชาติที่ตายแล้ว ถึงท่านจะไม่มีใครอบรมแต่หลักธรรมชาตินี้หากเป็นอัตโนมัติของตัวเอง จะหมุนไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงชั้นสุทธาวาส แล้วก้าวจากนั้นไปก็อรหัตตภูมิถึงนิพพานฝั่งเลย

อย่างนี้ใครเป็นคนแสดงไว้ พระพุทธเจ้าเห็นแล้วผ่านไปหมดแล้วสิ่งเหล่านี้ เกิด พระพุทธเจ้าก็เคยเกิด นรกพระองค์ก็เคยตก เคยตกนรกมาแล้ว เคยเกิดในสวรรค์ เหล่านี้มาแล้ว แม้พรหมโลกก็เกิดมาแล้ว จนกระทั่งถึงนิพพาน พระองค์เอาสิ่งที่เคยรู้เคยเห็นเคยเป็นมาแล้วมาสอนโลกแล้วจะผิดที่ตรงไหน ก็เหมือนอย่างท่านทั้งหลายก้าว

เข้ามาสู่วัดป่าบ้านตาดนี้ มาเห็นแล้วหรือยังเดี๋ยวนี้ เห็นวัดป่าบ้านตาด เป็นยังงี้วัดป่าบ้านตาด แล้วศาลาหลวงตาบัวเป็นยังงี้ เวลานี้หลวงตาบัวพูดอะไรบ้างล่ะ ออกจากนี้ไปแล้วเวลามีคนถามเป็นยังงี้วัดป่าบ้านตาดมีไหม จะตอบเขาว่าไม่มีอย่างนั้นได้ไหม ตอบไม่ได้ก็เพราะมันมีใช้ใหม่ล่ะ ก็ศาลาลงนี้จะมีจะตอบเขาว่าไม่มีได้ยังงี้ ก็เราเห็นอยู่แล้วด้วยตาของเรา แล้วหลวงตาบัวมีไหม มีและเทศน์อยู่นี้จะว่าไม่มีได้ยังงี้ ก็ต้องยอมรับหมดตามธรรมชาติที่เราปรากฏ เราได้เห็นเราได้ยิน

เราได้ฟังอย่างไรก็ต้องพูดอย่างนั้นฉันใด พระพุทธเจ้าทรงรู้อะไรเห็นอย่างนั้นทุกพระองค์ ในสภาวะธรรมทั้งหลายเหล่านี้ ทั้งบาปทั้งบุญ ทั้งนรก สวรรค์ พรหมโลก จนกระทั่งถึงนิพพาน ในสภาวะธรรมทั้งหลาย ตลอดถึงจิตวิญญาณของสัตว์โลกฉันนั้น พระองค์ทรงทราบหมดแล้วจะให้พระองค์ปฏิเสธได้อย่างไร ว่าพระองค์ไม่รู้ไม่เห็น เรื่องความทุกข์ก็ต้องนำเรื่องนรกมาสอนโลก ให้โลกได้เป็นคติแล้วให้หลีกเลี่ยงทุกข์ เพื่อจะได้ไม่ไปตกนรก ถ้าทำลายนรกไม่ได้ก็มีแต่สอนทางหลีกเลี่ยงให้เท่านั้นเอง และนำเรื่องสวรรค์ พรหมโลก นิพพานอันเป็นทางดี มาชี้แจงแสดงบอก เพื่อจะได้บำเพ็ญตนในทางดีมีความสุขความเจริญยิ่งๆ ขึ้นไป พวกกันจำเอานะ

เหนื่อยแล้ว พอ